

[Aase Olesen]

des med ønsker om at fjerne forældreafhængigheden ved tildeling af Statens Uddannelsesstøtte. Det er uacceptabelt, at vi skal yde kontanthjælp til unge, som går ledige, men så snart de påbegynder en uddannelse, tager vi hjælpen fra dem. Det forarger både de unge og deres forældre.

Vi vil i udvalget se på, hvor langt vi kan komme med vores gamle ønske om at samordne ydelser til unge, og bestræbelserne skal ses i det lange perspektiv, der hedder borgerløn. Vi tror som sagt ikke på borgerløn for alle, men ønsker at starte det for enkelte grupper, sådan som vi i dag har det for folkepensionister med et ikke-indtægtsreguleret grundbeløb, og sådan som vi nu får det i skattereformen for børn fra 0 til 18 år. Det er en beskeden begyndelse, men jeg er sikker på, at det er den vej, vi skal, og at den næste reform hedder ungdomsløn.

Der var, som jeg sagde, et par ting, jeg godt ville trække frem. Min tid er ved at være udløbet, men jeg skal blot her nævne kort, hvad det er. Så kan jeg vende tilbage til det i anden runde. Den foreslåede § 37, stk. 6, mener vi også skal omfatte civile værnepligtige, og lovforslagets nr. 4 kan vi ikke tilslutte os i den foreliggende form. Det drejer sig om tilbagebetalingskravet for ægtefæller. Sådan som det forslag er formuleret, kan vi ikke tilslutte os det.

Endelig vil jeg sige til dem, der har nævnt fagforeningskontingent, at der ikke skal være nogen tvivl om, hvor vi er i det spørgsmål. Vi ønsker ikke at åbne for fagforeningskassernes sugerør til bistandskasserne. Vi mener, den naturlige løsning må være, at medlemmer af fagforeninger og A-kasser, hvis de bliver afhængige af kontanthjælp, kan blive passive medlemmer med deres fulde rettigheder. Det er faktisk på tide, at fagforeningerne begynder at tænke på deres arbejdsløse medlemmer, især nu, da der bliver færre af dem.

Tinning (VS):

Det er jo forårets hjemmearbejde, vi behandler i dag. Der er ingen tvivl om, at socialudvalget står over for et meget omfattende arbejde med dette lovforslag, og det manglede også bare andet. Jeg kan selvfølgelig heller ikke nå at gennemgå alle detaljerne.

Jeg vil godt sige, at sigtet med dette forslag er vi enige i, sådan som det bliver formuleret i de officielle skrifter. Det er klart, at faste ydelser, gennemskuelighed i systemet, mindre kontrol, det er nogle gode målsætninger. Det er lige så klart, at hvis man lægger sine faste ydelser for lavt – og de ligger foreløbig for lavt – så opnår man stort set ikke noget som helst af det, man godt ville. Så opnår man kun den særlige form for værdighed, fru Karen Højte Jensen og hr. Thor Pedersen taler om, og som består i, at man nu ganske klart kan gennemskue, at man ikke har nogen mulighed for at få mere i hjælp.

Løftede man derimod ydelsesniveauet en smule, ville vi få det, som vi vel alle sammen taler om: klienter, som i mindre grad oplevede, at de var underkastet kontrol og ydmygelse under den ene og den anden form, klienter, som i højere grad ville have mulighed for at indgå i det sociale netværk – lad det så være mere eller mindre presset rundt omkring – klienter, der ville have mulighed for selv netop at bidrage aktivt til at løfte sig ud af den situation, som har sendt dem på bistandshjælp. Og vi ville også få sagsbehandlere, som fik mere tid til familiearbejde af den ene og den anden slags, opsøgende arbejde, og hvad ved jeg. Humlen er altså lige præcis, at vi ikke kan skille diskussionen om de pæne målsætninger og så niveauet for ydelserne.

Når det siges i den forsøgsrapport, vi har fået, at det især er for enligboende uden børn, der har modtaget hjælp i over 9 måneder, og for unge udeboende, at man har kunnet konstatere mange mindre fald i den udbetalte hjælp, så er vi altså derhenne, hvor hr. Thor Pedersen er nødt til at se virkeligheden i øjnene. Her handler det altså om, at man peger på nogle bestemte grupper, som under forsøget har fået deres hjælp skåret ned, og for nogle af disse grupper bliver det så oven i købet værre med lovforslaget her. Det er præcis det, der er problemet.

I denne rapport har man også forsøgt at kigge på, hvad det er, der foregår på kontanthjælpsområdet; og det synes jeg er interessant, fordi det kan være svært at gennemskue. Vi har hørt rygterne om, at der nu ikke er så mange familier, som er på bistandshjælp, og det er rigtigt; der er færre familier på forbigående kontanthjælp. Man siger også, at ikke desto mindre bruger man tilsyne-